

Стаття надійшла до редакції 09.05.2017 р.

М. Бучин

КОНСТИТУЦІЙНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ПІД ЧАС ВИБОРІВ: ЕВОЛЮЦІЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ В УКРАЇНІ

У статті розглядається конституційна відповідальність за порушення виборчого законодавства як важлива умова демократичності виборів. Автор аналізує такі форми конституційної відповідальності під час виборів, як відмова у реєстрації кандидата чи політичної партії, скасування рішення про їхню реєстрацію, попередження, дострокове припинення повноважень виборчих комісій чи окремих їхніх членів, визнання виборів недійсними та ін.

На основі аналізу українського виборчого законодавства показано еволюцію правової регламентації форм конституційної відповідальності в Україні від початку 1990-х років і до сьогодні. Показано недоліки вітчизняного виборчого законодавства щодо правового регулювання конституційної відповідальності: відсутність можливості визнання результатів виборів недійсними в масштабах цілої країни; недоліки такого механізму конституційної відповідальності, як попередження (застосування його замість незначних правопорушень до вчинення доволі суттєвих порушень закону; відсутність повторного попередження та санкцій за нього); практика неналежного притягнення винних у порушенні виборчого законодавства до відповідальності та ін.

Наголошено, що при якісній оцінці правового регулювання конституційної відповідальності в Україні необхідно враховувати суспільно-політичну ситуацію (російсько-український конфлікт), яка змушує вносити певні корективи у виборче законодавство задля забезпечення стабільності та результативності виборів. Підкреслено, що перспективи вдосконалення українського виборчого законодавства щодо регулювання конституційної відповідальності залежатиме як від волі політичної еліти, так і від розвитку ситуації на сході України.

Ключові слова: вибори, демократія, конституційна відповідальність, Україна.

УДК 327.56:061.1Рада Безпеки(045)

А.В. Гедьо, В.А. Шевченко

РОЛЬ РАДИ БЕЗПЕКИ ООН У ВРЕГУЛЮВАННІ СУЧАСНИХ РЕГІОНАЛЬНИХ КОНФЛІКТІВ

Стаття присвячена аналізу діяльності Ради Безпеки ООН у питаннях попередження, врегулювання та вирішення регіональних конфліктів гібридного характеру, зокрема конфлікту на Півдні та Сході України. Наголошується на неспроможності Ради Безпеки своєчасно та ефективно реагувати на загрози міжнародному миру та безпеці, а також неефективності існуючих методів та процедур врегулювання регіональних конфліктів.

Ключові слова: регіональний конфлікт, ООН, Рада Безпеки ООН, конфлікт в Україні, гібридна війна.

Проблема сучасних політичних викликів по всьому Світу, таких, як регіональні конфлікти і загрози глобальній безпеці вже сьогодні стали тенденцією в міжнародних відносинах та являють собою систему складних, зі структурної точки зору, питань, що мають вирішальне значення для більшості регіонів планети.

У цілому регіональний конфлікт являє собою результат конкурентної взаємодії двох і більше політичних акторів, що оспорюють один у одного розподіл владних повноважень,

території або ресурсів. Ця взаємодія може проводитися різними шляхами: дипломатичних переговорів, включенням третьої сторони, збройним втручанням та ін. [18].

Сьогодні важко знайти регіон без потенційного, «замороженого» або активно діючого збройного конфлікту. Після закінчення «холодної війни» конфлікт на регіональному та внутрішньодержавному рівнях набув нового характеру [21].

Серед основних, в міжнародних відносинах, особливо актуальною є тенденція набуття політичними конфліктами та міжнародною конкуренцією характеру «гібридних воєн» («hybrid warfare»).

Гібридна війна - це поєднання засобів класичного ведення війни з використанням нерегулярних збройних формувань. Держава, яка веде гібридну війну, здійснює операцію з недержавними виконавцями - бойовиками, групами місцевого населення, організаціями, зв'язок з якими формально повністю заперечується. Ці виконавці можуть робити такі речі, які сама держава робити не може, тому що будь-яка держава зобов'язана дотримуватися Женевської конвенції і Гаазької конвенції про закони сухопутної війни, домовленостей з іншими країнами. Всю брудну роботу можна перекласти на плечі недержавних формувань. [14]

Вони поєднують у собі та структурно пов'язують між собою методики ведення «політичних», «економічних», «інформаційних війн». Як приклад, застосування цих засобів, окремо чи в комплексі, можна безпосередньо спостерігати в процесі протікання українсько-російського конфлікту.

Усе починається з того, що міжнародна конкуренція набуває характеру обмежених за масштабами розвитку, конфліктів, які на перший погляд, не пов'язані один з одним та слугують задля створення виклику для внутрішньої безпеки країни. Часто можуть на певний час набувати «латентного характеру». Протягом тривалого часу, перебуваючи у цій фазі, вони деформують геополітичну картину регіону та створюють нові точки зіткнень для розвитку подальшого наступу. В процесі протікання вони змістовно об'єднуються в один фронт боротьби. Конфлікт переходить із «латентної» до «гарячої» фази. Починає використовуватися для досягнення політичних цілей. Але, як інструмент постійного тиску, з часом, виснажує ресурсний потенціал, водночас вимагаючи довговічності. Тому дедалі часто, поступово, набуває ознак «гліючого конфлікту».

Попередження, врегулювання та остаточне припинення регіональних конфліктів, належать до виключної компетенції структурних підрозділів Організації Об'єднаних Націй (ООН): Генеральної Асамблеї та Ради Безпеки.

У період з 1948 року по 2014 рік ООН виступала посередником у регіональних конфліктах що виникали, зокрема: Гватемала (1989-1990), Камбоджа (1991-1992), Боснія та Герцеговина, Македонія, Хорватія (1991-1995), Мозамбік (1992-1994), Лібєрія (1993-1997), Сьєрра - Леоне (1999-2005), Східний Тимор (2002-2005) та ін.

Досвід врегулювання локальних конфліктів засвідчує, що для виконання мирної угоди має бути забезпечене безпекове середовище, яке може забезпечити та гарантувати тільки міжнародна миротворча місія [11].

Міжнародні миротворчі місії, незважаючи на видозміну окремих підходів до них в останній період з боку Організації Об'єднаних Націй, не змінюють своєї сутності. Вони залишаються дієвим політичним інструментом врегулювання воєнно (політичних конфліктів, що забезпечує вирішення комплексу завдань, які не можуть бути вирішені жодною державою окремо [8].

До «традиційних миротворчих місій можна віднести миротворчі місії ООН або миротворчі місії Організації Північноатлантичного договору (НАТО).

Досвід вирішення локальних конфліктів у Хорватії, Лібєрії, Боснії та Герцеговині, Косові, Анголі підтверджує, що неозброєні або легко озброєні місії з обмеженими мандатами практично не мають ефекту для підтримки миру. Для ефективного моніторингу

виконання плану врегулювання місія повинна мати виконавчі повноваження та військовий компонент, тобто здатність погрожувати силою членам незаконних збройних формувань, які не бажають скласти зброю, а також доступ до усієї території та інфраструктурних об'єктів країни, включно з військовими об'єктами.

Зараз такі місії поділяють за типами мандатів:

1. Моніторингові місії – із мандатом на спостереження за перемир'ям, відведенням військ, демілітаризацією та ситуацією на лінії розмежування. Завжди відряджаються за згодою сторін конфлікту.

2. Традиційні місії – також відряджаються за згодою сторін, але із розширеним мандатом, а саме: поліцейські повноваження у буферній зоні та допомога у переговорах щодо мирної угоди.

3. Багатовимірні місії – так звані «операції другого покоління»; їх мандати визначаються за згодою сторін та стосуються коренів конфлікту: економічна відбудова, інституційні трансформації (реформа поліції, армії, судової системи, проведення виборів).

4. Місії з примусу – «операції третього покоління», які не потребують згоди сторін конфлікту і спираються на статті 25, 42 і 43 Хартії ООН щодо застосування сили задля гарантування реалізації цілей операції [11].

Дослідження результативності миротворчих місій дають можливість стверджувати, що не всі вони є однаково ефективними.

Проблема ефективності миротворчих сил та операцій, що вони проводять, в умовах зростання кількості регіональних конфліктів є дуже актуальною.

Нездатність міжнародного співтовариства вжити заходів для вирішення конфліктів та їхнього мирного врегулювання можуть спричинити розширення конфліктів і збільшення кола їх учасників. Останні конфлікти говорять про те, що громадянські війни між сторонами в одній країні можуть дестабілізувати сусідні країни й поширюватися на інші регіони [17].

Саме тому усунення недоліків, що можуть зашкодити проведенню миротворчих операцій коли це необхідно, з точки зору світової безпеки, є однією з нагальних причин реформування ООН.

Для врегулювання воєнно-політичного конфлікту міжнародна миротворча операція не завжди може проводитися. Умовою її проведення має бути політична воля міжнародної спільноти та відповідне рішення уповноваженого органу - Ради Безпеки ООН.

Саме тому, найбільшою проблемою, в цьому контексті є застарілі, недієві механізми прийняття рішень. Що значно гальмує процес врегулювання конфліктів та забезпечення миру.

Доказом цього може служити те, що рішення, яке б засвідчувало факт «порушення миру» було прийнято лише тричі. Перший раз – проти КНДР в 1950 році. В друге постійним членам РБ ООН вдалося дійти консенсусу у 1982 році у зв'язку з захопленням Аргентиною Фолклендських островів. І в третє – в 1990 році резолюція Ради Безпеки ООН санкціонувала застосування усіх доступних, згідно Уставу ООН, засобів проти Іраку.

Щодо питання безпосереднього втручання органів ООН та її вплив на перебіг конфліктів, то така діяльність має в першу чергу умовний характер.

Вперше авторитет та вплив ООН на розв'язання питань, пов'язаних з врегулюванням конфліктів, було поставлено під сумнів в період Карибської кризи, так як інституції ООН не зіграли безпосередньої вирішальної, практичної ролі у процесі вирішенні даного конфлікту [4].

За час існування організації, у конфліктів, що виникали, існувало лише два дієвих шляхи вирішення:

- конфлікт завершувався сам собою (об'єкт спору втрачав свою актуальність, припиняла своє існування одна зі сторін);

- розвиток конфлікту було заморожено на підставі п. 3 ст. 27 Статуту ООН [18].

Головною причиною недієвості багатьох механізмів та процедур прийняття рішення – є використання права «вето» постійними членами Ради Безпеки ООН. Як свідчить офіційна статистика ООН, протягом усього періоду існування міжнародної організації, право вето на резолюції РБ держави-члени накладали 192 рази. У той же час, неофіційне, так зване приховане вето, застосовувалося сотні разів [13].

У деяких випадках застосування «прихованого вето», призводило до вкрай трагічних наслідків, свідченням чого є приклад Руанди, де внаслідок геноциду 1994 р. щодо народності тутсі загинуло близько 800 тис. осіб, 2 млн. стали біженцями, а ще 2 млн. були переміщені в межах країни. У цьому разі «приховане вето» застосувала Франція, що стало причиною відсутності у сімох резолюціях РБ поспіль поняття «геноцид» [2].

Результатом недосконалості процедурної форми діяльності Ради Безпеки ООН стала неможливість реагувати на серйозні конфлікти, які становлять реальну загрозу міжнародному миру та безпеці. Іноді не доходить навіть до стадії обговорення, через негативне голосування щонайменше одного постійного члена з причини власних політичних інтересів [13].

Яскравим прикладом цього є збройний конфлікт між Україною та угрупованнями військ, бандитськими та терористичними збройними формуваннями, що знаходяться в безпосередньому підпорядкуванні Російській Федерації.

Ще одним прикладом може служити те, що протягом шести років з початку повстання проти режиму президента Сирії Башара Асада та військових дій що проходять всередині країни, Російська Федерація блокує вже восьму резолюцію поспіль, що стосується врегулювання конфлікту, засудження доведених фактів використання військового насилля проти мирного населення та засудження застосування хімічної зброї, що є прямим порушенням зобов'язань, згідно з указом Президента Сирії Башара Асада про приєднання Сирії до Конвенції про заборону розробки, виробництва, накопичення і застосування хімічної зброї і її знищення (від 1992 року) [9].

Рада безпеки ООН, наразі, не справляється з покладеними на неї завданнями, адже резолюції, що мали б стати початком процесу врегулювання цих конфліктів, блокуються Російською Федерацією – постійним членом Ради Безпеки ООН, що є безпосереднім учасником даних конфліктів, а у випадку з Україною, ще й у статусі агресора.

Безсилля Ради Безпеки ООН, у сучасному її вигляді, призвело до того, що офіційна процедурна норма - право «вето» постійного члена Ради Безпеки ООН, використовується, фактично, як один із дієвих засобів гібридної війни, що суттєво знижує престиж та впливовість цього структурного органу.

Події, пов'язані з анексією АР Крим та збройною агресією Російської Федерації на Сході України, виявили необхідність модернізації та корегування методологічних підходів у розумінні міжнародних конфліктів та теорії системи світової безпеки.

Задля вирішення питання збройного конфлікту на Сході України Рада Безпеки ООН збиралася більше 30 разів за останні півтора року.

Однак, під час цих зустрічей жодного конструктивного рішення, яке сприяло б зниженню рівня ескалації та розв'язання конфлікту в цілому прийнято не було [6].

Американські та європейські санкції проти Росії, також, довелося ухвалювати та запроваджувати в обхід Ради Безпеки ООН.

Зрештою, Україну обрали непостійним членом Ради Безпеки ООН. У «клубі обраних» наша держава перебуватиме найближчі два роки. Але наразі, виходячи з практичної недієвості даного органу, жодних надій на зміну характеру збройного протистояння чи хоча б зменшення ескалації на Сході України це не дає.

Такий характер діяльності органів ООН ставить під сумнів доцільність існування основних інститутів міжнародного права, оскільки наразі жодна з норм міжнародного права не виконується у повній мірі і частіше всього ігнорується їх ініціаторами [4].

Актуальність ООН в сучасних умовах полягає виключно у тому, що вона виступає глобальним форумом за участі всіх представників світової спільноти.

Таким чином, ми можемо зробити висновок, що використання «права вето» постійними членами Ради Безпеки ООН дає їм можливість втілювати свої особисті інтереси та поширювати свій вплив на регіональному та глобальному рівнях. На сьогодні дуже гостро стоїть питання щодо реформації саме Ради Безпеки ООН. Постійні члени РБ ООН, на основі їх особливого статусу, при голосуванні можуть застосувати особливе «право вето». У випадку використання однією з країн – постійного члена цього права резолюція по вирішенню того чи іншого питання лишається лише проектом. За весь час існування організації «правом вето» скористалися 262 рази. Результатом недосконалості процедурної форми діяльності РБ стало ігнорування з боку РБ серйозних воєнних конфліктів, які становили реальну загрозу міжнародному миру та безпеці. Ці конфліктні ситуації ніколи не обговорювалися на засіданнях РБ через негативне голосування щонайменше одного постійного члена з причини власних національних інтересів [13].

Проаналізувавши вироблені та запропоновані моделі реформування Ради Безпеки ООН, можемо виділити основні, на нашу думку, напрями, реформування яких могло б запобігти подальшому вкоріненню вказаних тенденцій:

- розширення кількісного складу Ради Безпеки ООН;
- вироблення та врахування чітких критеріїв членства в Раді Безпеки ООН, наприклад таких як: внесок держави до підтримання міжнародного миру та безпеки, принцип справедливого географічного розподілу;
- реформування РБ потребує внесення докорінних змін в окремі розділи Статуту ООН [19].

З метою модернізації діяльності Ради Безпеки ООН у сучасних умовах можемо запропонувати нову адміністративно-правову модель для цього органу. Серед основних пропозицій:

- а) кількість членів Ради Безпеки ООН не має перевищувати тридцяти;
- б) членство в Раді Безпеки ООН мають право отримувати тільки держави;
- в) постійні члени Ради Безпеки ООН повинні залишитися в чинному правовому становищі;
- г) нові постійні члени висувуються на підставі рейтингового голосування, при якому рішення вважається прийнятним, якщо за нього проголосувало 2/3 членів Генеральної Асамблеї ООН;
- г) відбір кандидатів на постійне членство має проходити з урахуванням критеріїв територіальності, кількості населення, рівня економічного розвитку, участь у проведенні операцій з підтримки миру під егідою ООН, здійснення актів анексії, агресії та порушення миру.
- д) принцип одноголосного прийняття рішень має бути обмежений у випадку, коли приймаються рішення що стосуються Розділу VI Статуту ООН «Мирне вирішення спорів», а принцип «вето» модернізується за рахунок впровадження процедури прийняття рішення при 2 «вето» постійних членів;
- е) заміна в п. 3 ст. 27 Статуту ООН формулювання «включаючи співпадаючі голоси всіх постійних членів Ради» на «при відсутності голосів «проти» щонайменше 4 постійних членів Ради»;
- є) непостійні члени РБ обираються за географічним принципом розподілу вакантних місць, виходячи з якого у складі РБ ООН серед не постійних членів мають бути не менше як дві та не більше п'яти держав від одного континенту;

ж) Переобрання складу постійних членів проводиться щонайменше кожні 20 років за процедурою обрання нових постійних членів;

з) термін повноважень непостійних членів РБ ООН має бути збільшений до п'яти років.

Список використаної літератури

1. Акулов С. Міжнародні миротворчі операції як політичний інструмент врегулювання воєнно-політичних конфліктів / С. Акулов // Політичний менеджмент. – 2005. – № 2. – С. 165-172.; Akulov S. Mizhnarodni mirotvorchi operatsiyi yak politichniy instrument vregulyuvannya voEnno-politichnih konfliktiv / S. Akulov // Politichniy menedzhment. – 2005. – № 2. – S. 165-172

2. Амелін В.В. етнополітичні конфлікти: типи та форми прояву, регіональні особливості. М.: Credo new, 1997, № 1.; Amelin V.V. etnopolitichni konflikti: tipi ta форми прояву, regionalni osoblivosti .M.: Credo new, 1997, № 1

3. Бруз В. С. ООН і врегулювання міжнародних конфліктів / В. С. Бруз. – К. : Либідь, 1995. – С. 6.; Bruz V. S. OON I vregulyuvannya mlzhnarodnih konfliktiv / V. S. Bruz. – K. : Libid, 1995. – S. 6.

4. Гайдай Д., Зарембо К. Миротворча місія на Донбасі: що підказує Україні світовий досвід / Д. Гайдай, К. Зарембо, Л. Літра, О. Лимар, Я. Литвиненко, І. Мединський // Європейська правда. – 26 серпня 2016 року. – [Електронний ресурс]. - Режим доступу: Gayday D., Zarembo K. Mirotvorcha misiya na Donbas: scho pidkazuє UkraYini svItoviy dosvid / D. Gayday, K. Zarembo, L. Litra, O. Limar, Ya. Litvinenko, I. Medinskiy // Evropeyska pravda. – 26 serpnya 2016 roku. – [Elektronniy resurs]. – Rezhim dostupu: <http://www.euointegration.com.ua/articles/2016/03/18/7046393/>

5. Ермошин В. В. Некоторые международные вопросы взаимоотношений Совета Безопасности и Генеральной Ассамблеи ООН : автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.10 «Международное право» / В. В. Ермошин. – М., 1974. – С. 16.; Ermoshin V. V. Nekotoryie mezhdunarodnyie voprosyi vzaimootnosheniy Soveta Bezopasnosti i Generalnoy Assamblei OON : avtoref. dis. ... kand. yurid. nauk: spets. 12.00.10 «Mezhdunarodnoe pravo» / V. V. Ermoshin. – M., 1974. – S. 16.

6. Жукорська, Я. М. Напрями реформування ООН: Рада Безпеки / Я. М. Жукорська // Право і суспільство. – 2015. – № 4. – С. 8–12.; Zhukorska, Ya. M. Napryami reformuvannya OON: Rada Bezpeki / Ya. M. Zhukorska // Pravo I suspilstvo. – 2015. – # 4. – S. 8–12.

7. Интервью Франка ван Каппена. Гибридная война Путина – никто не знает, как ответить // Аргумент, 28.04.2014. – [Електронний ресурс]. - Режим доступу:; Intervyu Franka van Kappena. Gibridnaya voyna Putina – nikto ne znaet, kak otvetit // Argument, 28.04.2014. – [Elektronniy resurs]. - Rezhim dostupu: <http://argumentua.com/stati/gibridnaya-voyna-putina-nikto-ne-znaet-kak-otvetit/>

8. Кайорани М. Н. Роль Совета Безопасности ООН в урегулировании международных конфликтов : автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.10 «Международное право» / М. Н. Кайорани. – М., 1985. – С. 8.; Kayorani M. N. Rol Soveta Bezopasnosti OON v uregulirovaniy mezhdunarodnyih konfliktov : avtoref. dis. ... kand. yurid. nauk: spets. 12.00.10 «Mezhdunarodnoe pravo» / M. N. Kayorani. – M., 1985. – S. 8.

9. Ключев К.Г. Міжнародні миротворчі операції як політичний інструмент врегулювання воєнно-політичних конфліктів / К.Г. Ключев // «Молодий вчений». – 2016 р. – № 10 (37). – С. 127-131; Klyuev K.G. Mizhnarodni mirotvorchi operatsiyi yak politichniy instrument vregulyuvannya voEnno-politichnih konfliktiv / K.G. Klyuev // «Molodiy vcheniy». – 2016 r. – # 10 (37). – S. 127-131

10. Михеев Ю. Я. Применение принудительных мер по Уставу ООН / Ю. Я. Михеев. – М. : Междунар. отношения, 1967. – С. 7–13 ; Miheev Yu. Ya. Primenenie prinuditelnyih mer po Ustavu OON / Yu. Ya. Miheev. – М. : Mezhdunar. otnosheniya, 1967. – S. 7–13
11. Молодцов С. В. ООН и проблема мира / С. В. Молодцов, Г. И. Морозов. – М. : Знание, 1965. – С. 4.; Molodtsov S. V. OON i problema mira / S. V. Molodtsov, G. I. Morozov. – М. : Znanie, 1965. – S. 4
12. Муфак Зияд Тамир. Роль ООН у мирному розв'язанні спорів і конфліктів / Зияд Тамир Муфак // Право України. – 2003. – № 1. – С. 136.; Mufak Ziyad Tamir. Rol OON u mirnomu rozv'yazanni sporiv i konfliktiv / Ziyad Tamir Mufak // Pravo UkraYini. – 2003. – № 1. – S. 136.
13. Право «вето» в Совете Безопасности ООН [Электронный ресурс]. – Режим доступа:; Pravo «veto» v Sovete Bezopasnosti OON [Elektronniy resurs]. – Rezhim dostupu: <http://www.365.az> - Право вето в Совете Безопасности ООН.html
14. Салієв А.Л. Регіональні конфлікти і виклики глобальної безпеки. Доповідь на III Світовому громадському форумі «Діалог Цивілізацій» [Електронний ресурс] – Режим доступу:; Saliev A.L. Regionalni konflikti i vikliki globalnoyi bezpeki. Dopovid na III SvItovomu gromadskomu forumi «Dialog Tsivilizatsiy» [Elektronniy resurs] – Rezhim dostupu http://www.wpfdc.com/reports.php?tab_id=1&rg_r_id=7&id=24
15. Тамир М. З. Роль ООН у мирному розв'язанні спорів і конфліктів. – С. 137 ; Баймуратов М. А. Указ. соч. – С. 688.; Tamir M. Z. Rol OON u mirnomu rozv'yazanni sporiv i konfliktiv. – S. 137 ; Baymuratov M. A. Ukaz. soch. – S. 688.
16. Тарасов О. В. Міжнародна міжурядова організація / О. В. Тарасов // Великий енциклопедичний юридичний словник. – С. 451.; Tarasov O. V. Mizhnarodna mizhuryadova organizatsiya / O. V. Tarasov // Velikiy entsiklopedichniy yuridichniy slovník. – S. 451.
17. Устав ООН от 26.06.1945 [Электронный ресурс] – Режим доступа:; Ustav OON ot 26.06.1945 [Elektronniy resurs] – Rezhim dostupu: <http://www.un.org/ru/documents/charter/>
18. Ушаков Н. А. Принцип единогласия великих держав в ООН / Н. А. Ушаков. – М. : Изд-во АН СССР, 1956. – С. 12–17.; Ushakov N. A. Printsip edinoglasiya velikih derzhav v OON / N. A. Ushakov. – М. : Izd-vo AN SSSR, 1956. – S. 12–17
19. Фёдоров В. Н. ООН и стратегия мира / В. Н. Фёдоров. – М. : Междунар. отношения, 1975. – С. 154.; FYodorov V. N. OON i strategiya mira / V. N. FYodorov. – М. : Mezhdunar. otnosheniya, 1975. – S. 154.
20. Chai F. Y. Consultation and Consensus in the Security Council / F. Y. Chai. – N.Y. : United Nations Institute for Training and Research, 1971. – P. 121.
21. Goodrich L. M. Hambro E. The Charter of the United Nations. Commentary and Documents. – P. 28.
22. Goodspeed S. The Nature and Function of International Organization / S. Goodspeed. – N.Y. : Oxford University Press, 1959. – P. 81.
23. Kelsen H. The Law of the United Nations. A Critical Analysis of its Fundamental Problems / H. Kelsen. – L. : Routledge & Keegan Paul, 1951. – P. 19.
24. NATO Strategic Communications» (NATO StratCom COE), Експертне дослідження, Особливості інформаційного впливу Росії в Україні та країнах Балтії протягом російсько-українського збройного конфлікту, 03.03.2016 року, м. Рига (Естонія).; NATO Strategic Communications» (NATO StratCom COE), Експертне дослідження, Особливості Інформаційного впливу Росії в Україні та країнах Балтії протягом російсько-українського збройного конфлікту, 03.03.2016 року, м. Рига (Естонія)
25. Resolution adopted by the General Assembly on 27 March 2014, 68/262. “Territorial integrity of Ukraine” [Електронний ресурс] – Режим доступа:; [Elektronniy resurs] – Rezhim dostupu: http://www.un.org/en/ga/search/view_doc.asp?symbol=A/RES/68/262.

26. Russell R. A History of the United Nations Charter. The Role of the United States / R. Russell. – Washington : Brookings Institution, 1962. – P. 100 ; Eichelberger C.M. Organizing for peace / C. M. Eichelberger. – N.Y. : Harper & Row, 1977. – P. 199 ; Postwar Foreign Policy Preparation. 1939–1945. – Washington : Department of State Publication, 1949. – P. 85–89.

Стаття надійшла до редакції 01.05.2017 р.

A.Gedo, V.Shevchenko

THE ROLE OF THE SECURITY COUNCIL IN THE SETTLEMENT OF THE MODERN REGIONAL CONFLICTS

The article analyzes the features of modern local conflicts, which are less lool like traditional wars between states. The political processes taking place at this stage in Ukraine and Syria, identify the need for conflict analysis, analysis of their causes and consequences. Conflicts have become one of the leading factors of instability on the Earth. Modern conflicts are a threat not only to the parties to the conflict, but also for the entire international community. In recent decades, wars have changed their traditional forms. The classic war of national states, which was decisive in the twentieth century, becomes a historically obsolete model. States lost the monopoly of warfare when many new non-state actors appeared, whether they were local leaders, partisan groups, the militia or specializing in warfare private firms, leasing soldiers and performing whole military operations. The article analyzes the place and role of the United Nations, in particular the Security Council, in the system of modern international political institutions and in the world political process, the activities of the UN as a guarantor of international peace and security. The author also considers the UN mechanisms used to resolve conflict situations and the set of factors affecting the effectiveness of the UN.

The article examines the potential of the UN Security Council to influence the military-political processes related to arms control and counter-terrorism. It is shown that in the foreseeable future, the magnitude and multidimensional nature of the threats to world stability are such that without a significant increase in the effectiveness of the UN Security Council, many problems can not be solved in the legal field, and attempts to unilaterally force actions outside it do not bring the desired results and often exacerbate the situation. Justified the need for full involvement of the UN Security Council capacity. Specific recommendations have been formulated for a more thorough involvement of the UN Security Council in the work on suppressing the activities of states that will violate the foundations of international law threatening international peace and transform the UN Security Council into a body for effective global governance of international security and a reliable guarantor of the progress of mankind towards sustainable peace and reduction of armaments.

Key words: *the United Nations, Security Council, conflict in Eastern Ukraine, modern conflicts.*